

Стигнали до кръстопъжть, гдѣто се дѣлятъ пжтищата за монастыря и града, Радивой протегна ржка на се-стра си: —

— Хайде, сбогомъ! И нѣма да казвашъ на мама, че си ни срѣщала.

— Слушай! — се обърна сериозно Ана къмъ брата си. Ти знаешъ, че си слабъ — не бивай такъвъ! Ето треската ти още не е минала.

Ала Радивой само клюмна глава къмъ сестра си и пое пжтя за града, безъ да се обърне.

Пашанко, застаналъ на страна, само мълчеше. Той забѣлѣза студенината на Ана къмъ него и искаше да я жегни съ нѣщо, но тя се отправи къмъ монастыря и той трѣгна слѣдъ Радивой, придружванъ отъ кучетата.

Когато Ана стигна до чукара, който се издигаше надъ монастыря, слънцето зализаше и тя се спрѣ, вгле-дана на тамъ, гдѣто се тулѣше пжтя на брата ѝ.

За сѣтенъ пжть се мѣрна високата му снага и се потули изъ дългитѣ сѣнки на букацитѣ, що сѣнчаха пжтя.

Въ този мигъ тя завидѣ на брата си, че той е тѣй устойчивъ и нищо не може да измѣни рѣшението му: и болка отъ съчувствие се сви на гърдитѣ ѝ, че той е сега трескавъ и едва ще има сили да стигне до кжщи.

Погълната отъ тжжни мисли, у нея се възмогна едва позабравената случка съ Николаева. И мжката ста-на още по-силна и сълзитѣ прѣлѣха съ двойна сила.

Слънцето залѣзе.

И Ана заплака: за слънцето, което се прибира на по-кой, за младостъта, която никога нѣма да се върне, за чи-стата и хубава любовъ, която Николаевъ съ единъ за-махъ нарани до смъртъ.

Х.

Николаевъ стоеше самъ въ стаята си до прозореца. Отдавна нощта бѣ мѣтнала тъмно було надъ свѣ-тата обителъ. Не се чуваха ни стжпки по чардацитѣ; нито се виждаха сѣнки на хора да сноватъ по тъмнитѣ самотни двори.

Николаевъ се вслуша въ самотата — и тжпа болка легна на гърдитѣ му. И стори му се тѣй пусто, глухо наоколо, като че всичко бѣ прѣкжснало животъ.